

Arrest

nr. 265 596 van 16 december 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 september 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 augustus 2021 waarbij een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie wordt afgewezen.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 september 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 7 januari 2020, in functie van zijn Belgische neef, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een (ander) familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 24 april 2020 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing waarbij verzoekers verblijfsaanvraag van 7 januari 2020 wordt afgewezen.

1.3. Verzoeker diende op 4 juni 2020, in functie van zijn Belgische neef, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een (ander) familielid van een burger van de Unie.

1.4. Op 23 september 2020 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing waarbij verzoekers verblijfsaanvraag van 4 juni 2020 wordt afgewezen.

1.5. Verzoeker diende op 22 december 2020, in functie van zijn Belgische neef, nogmaals een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een (ander) familielid van een burger van de Unie.

1.6. Op 8 april 2021 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing waarbij verzoekers verblijfsaanvraag van 22 december 2020 wordt afgewezen, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

1.7. Verzoeker diende op 19 augustus 2021 wederom, in functie van zijn Belgische neef, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een (ander) familielid van een burger van de Unie.

1.8. Op 24 augustus 2021 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing waarbij verzoekers verblijfsaanvraag van 19 augustus 2021 wordt afgewezen. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende zending ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*“[D.M.]
Nationaliteit Marokko
[...]*

U vroeg op 19.08.2021 voor de vierde keer gezinshereniging aan met uw neef (zoon van de broer van uw vader), zijnde [D.M.], van Nederlandse nationaliteit,[...].

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekommen, dient u niet enkel te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1 van de wet van 15/12/80 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België.

U bent tijdelijk van dit recht ontzegd, gezien u het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod (bijlage 13 sexes) van 3 jaar genomen op 08.04.2021 en u op 09.04.2021 per aangetekend schrijven toegestuurd voor betekening. U diende geen beroep in tegen dit inreisverbod.

Dit inreisverbod is nog steeds van kracht gezien nergens uit het dossier blijkt dat dit inreisverbod door het bestuur is ingetrokken of dat u de opheffing van het inreisverbod heeft bekommen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15/12/80. Bovendien, ook al heeft u het grondgebied niet verlaten, bestaat het inreisverbod ook al begint de termijn pas te lopen vanaf de datum waarop u effectief het grondgebied van België zou verlaten (arrest RVS n° 240 394 van 11/01/2018).

Trouwens u brengt geen elementen aan van een dusdanige afhankelijkheidsrelatie tussen u en uw neef waardoor u een afgeleid verblijfsrecht zou kunnen bekommen, overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018. Het loutere bestaan van een gezinsband volstaat niet als rechtvaardiging om aan u een afgeleid verblijfsrecht toe te kennen. Er is in uw dossier geen enkele reden terug te vinden dat u niet zou kunnen gescheiden worden van uw neef. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is.

U diende voorafgaandelijk aan deze aanvraag al 3 keer vlak na elkaar een aanvraag gezinshereniging in met deze neef op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. Deze aanvragen, ingediend op 07.01.2020, op 04.06.2020 en op 22.12.2020, werden geweigerd op 24.04.2020, op 23.09.2020 en op 08.04.2021. Deze weigeringen (bijlage 20) werden aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. U ging niet in beroep tegen deze weigeringen en diende al op 19.08.2021 een vierde aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. U misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Op grond van bovenstaande vaststellingen kan worden geconcludeerd dat u België kan verlaten om de opheffing of de opschorting van het inreisverbod te bekomen dewelke slechts een tijdelijke scheiding van uw neef met zich meebrengt en hem er niet toe zou dwingen u te vergezellen en dus eveneens het grondgebied in zijn geheel te verlaten.

Vandaar dat het bestaan van het inreisverbod, dewelke nog steeds van kracht is, de intrekking van het AI rechtvaardigt, waarvan de afgifte als onbestaande moet worden beschouwd. Bijgevolg dient u gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten alsook aan het inreisverbod van 08.04.2021, u per aangetekend schrijven toegestuurd voor betekening op 09.04.2021.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 47/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) en van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie inzake artikel 11, eerste lid van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG) en inzake artikel 20 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU).

Hij verschaft de volgende toelichting:

“1.

Zoals gezegd, heeft verzoeker op 19.08.2021 (stuk 4) een aanvraag gezinshereniging ingediend op basis van artikel 47/1,2° Vreemdelingenwet, met zijn neef als referentiepersoon, waarna artikel 52 Vreemdelingen-KB verder bepaalt hoe de procedure dient te verlopen.

Conform artikel 52 van het Vreemdelingen-KB dient de gemeente de procedure inderdaad op te starten en aan verzoeker een bijlage 19ter af te leveren; vervolgens wordt een attest van immatriculatie afgeleverd na een positieve woonstcontrole.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel dat verwer[en]de[...] partij meent dat ze de aanvraag tot gezinshereniging niet in aanmerking kan nemen en zodoende het attest van immatriculatie als onbestaande kan beschouwen middels een simpel schrijven (in plaats van een bijlage 20!) wegens het bestaande inreisverbod.

Evenwel stelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds (RvV 19 november 2014, nr. 135.627) dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet louter naar een eerder opgelegd inreisverbod kan verwijzen als motivering om de ingediende verblijfsaanvraag als familielid van een burger van de Unie niet in aanmerking te nemen.

De Dienst Vreemdelingenzaken moet de aanvraag gezinshereniging onderzoeken en kan deze alleen gemotiveerd weigeren omdat de wettelijke voorwaarden niet zijn voldaan, of omdat er fraude, misbruik of een ernstige bedreiging van de openbare orde is.

Het bestuur heeft verzoeker met de opstart van de aanvraag gezinshereniging (bijlage 19ter en attest immatriculatie) een tijdelijk verblijfsrecht toegestaan, waardoor het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 24.04.2021 impliciet, doch zeker werd ingetrokken (RvS 16 december 2014, nr. 229.575; RvS 25 mei 2014, nr. 10.529).

Dit bevel is immers onvereenigbaar met het nadien aan verzoeker toegekend tijdelijk verblijf. Het gegeven dat het slechts een tijdelijke en preciaire verblijfstitel betreft, doet hieraan geen afbreuk. De bijlage 19ter raakt niet enkel aan de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel maar ook aan die verwijderingsmaatregel zelf (RvS 14 juni 2016, nr. 235.046; RvV 18.11.2016, nr. 177 933, p.22).

Verwerende partij kan de bijlage 19ter en het daarop afgeleverde attest van immatriculatie bijgevolg niet als onbestaande beschouwen!

De gemeente was conform artikel 52 Vreemdelingen-KB als het ware verplicht een bijlage 19ter af te leveren en vervolgens, na een positieve woonstcontrole, een attest van immatriculatie. Indien verwerende partij de aanvraag dienvolgens wenste af te wijzen, diende zij een bijlage 20 af te leveren. Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel zeer duidelijk dat de verwerende partij geen bijlage 20 heeft afgeleverd.

In dat opzicht werd artikel 52 Vreemdelingen-KB dan ook geschonden, zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

In verschillende arresten bevestigt de Raad van State het standpunt van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat beslissingen van de Dienst Vreemdelingenzaken, waarbij de aanvraag gezinshereniging niet in overweging of in aanmerking wordt genomen omwille van een bestaand inreisverbod, onwettig zijn (RvS 13 december 2016, nr. 236.752; RvS 9 augustus 2016, nr. 235.598; RvS 9 augustus 2016, nr. 235.596; RvS 12 mei 2016, nr. 234.719).

2.

In het arrest Ouhrami dd. 26.07.2017 verduidelijkt bovendien het Hof van Justitie hoe artikel 11, lid 2 van de Terugkeerrichtlijn moet worden geïnterpreteerd (stuk 5).

Het Hof verduidelijkt daarbij dat een inreisverbod pas ingaat op het ogenblik dat de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk verlaten heeft. In casu heeft verzoeker nooit het Belgische grondgebied verlaten, zodat het inreisverbod nooit is ingetreden!

Het inreisverbod en de rechtsgevolgen ervan beginnen te lopen vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten.

Uit dit arrest volgt dat een inreisverbod pas uitwerking heeft vanaf het moment dat betrokkene het grondgebied van de lidstaten verlaat. Aangezien een inreisverbod volgens het Hof niet in werking kan treden bij blijvende aanwezigheid op het Belgisch grondgebied kan de Dienst Vreemdelingenzaken een niet-uitgevoerd bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod NIET invoeren als motief om een latere verblijfsaanvraag niet in aanmerking te nemen of ten gronde te weigeren.

De bewoordingen van het arrest zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar: het inreisverbod sorteert pas rechtsgevolgen nadat de betrokkene het grondgebied van de Schengenlanden heeft verlaten, dus NIET eerder.

Verzoeker verwijst hiervoor naar de puntjes 42, 45, 49, 50, 51 en 53 van het arrest:

“42. De vraag wat uiteindelijk het tijdstip is waarop een inreisverbod begint rechtsgevolgen teweeg te brengen, en op basis waarvan de duur van dat verbod moet worden berekend, dient te worden beantwoord gelet op de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115.

45. Uit de bewoordingen van deze bepalingen alsmede uit het gebruik van de uitdrukking „inreisverbod” vloeit voort dat een dergelijk verbod wordt geacht een terugkeerbesluit aan te vullen door het de betrokkene te verbieden gedurende een bepaalde tijd na zijn „terugkeer”, zoals deze term is gedefinieerd in artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, en dus na zijn vertrek van het grondgebied van de lidstaten, dat grondgebied opnieuw te betreden en er vervolgens te verblijven. Voor het ingaan van een dergelijk verbod is dus verondersteld dat de betrokkene dat grondgebied eerst heeft verlaten.

49. Daaruit volgt dat het onrechtmatige verblijf van de betrokkene tot het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting en bijgevolg van de daadwerkelijke terugkeer naar zijn land van herkomst, een land van doorreis of een ander derde land, in de zin van artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, wordt beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod, dat pas vanaf dat tijdstip rechtsgevolgen teweegbrengt door het de betrokkene te verbieden om gedurende een bepaalde periode na zijn terugkeer het grondgebied van de lidstaten weer te betreden en er opnieuw te verblijven.

50. Dus hoewel richtlijn 2008/15 de lidstaten op grond van artikel 6, lid 6, de mogelijkheid biedt om het terugkeerbesluit en het inreisverbod tegelijkertijd vast te stellen, volgt uit de opzet van deze richtlijn duidelijk dat deze twee besluiten los van elkaar staan: het eerste verbindt consequenties aan de onrechtmatigheid van het oorspronkelijke verblijf terwijl het tweede een eventueel later verblijf betreft en dit onrechtmatig maakt.

51. Een eventueel inreisverbod vormt aldus een middel om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten.

53. Uit de bewoordingen, de opzet en het doel van richtlijn 2008/115 vloeit dus voort dat het tijdvak van het inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten.”

Alle rechtscolleges in de EU moeten in identieke of vergelijkbare situaties als die waarvan sprake in de rechtszaak de door het Hof van Justitie gegeven interpretatie van artikel 11, lid 2 Terugkeerrichtlijn volgen, en dit vanaf het moment dat het Hof uitspraak heeft gedaan.

De door het Hof gegeven uitleg van een bepaling geldt vanaf de datum van inwerkingtreding van die bepaling (de ex tunc werking).

Ook de administratieve overheden zijn gebonden door de interpretatie van artikel 11, lid 2 Terugkeerrichtlijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de Raad van State hebben de rechtspraak van het Hof van Justitie meerdere malen gevolgd.

Het arrest van de Raad van State nr. 240.394 dd. 11.01.2018, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, is geen grond om de aanvraag niet in overweging te nemen.

Sinds het arrest *Ouhrami* vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zonder voorwerpverklaringen van 9bis-aanvragen wegens een eerder opgelegd (en niet opgeheven of geschorst) inreisverbod. Het inreisverbod gaat pas in op het moment dat betrokkene het grondgebied verlaat en een 9bis aanvraag kan worden ingediend vanuit onwettig verblijf (RvV nr. 194066, 23 oktober 2017; RvV nr. 195142, 16 november 2017; RvV nr. 197804, 11 januari 2018; RvV nr. 202703, 19 april 2018; RvV nr. 205920, 26 juni 2018). Deze rechtspraak werd bevestigd door de Raad van State (Cass nr. 240394, 11 januari 2018).

Bovendien is de stelling van de Raad van State dat een verblijfsrecht op basis van artikel 40ter Vreemdelingenwet tevens een recht op toegang impliceert (en dus afwezigheid van inreisverbod) achterhaald door het arrest *K.A. t. België*. In dat arrest stelt het Hof van Justitie immers duidelijk dat een derdelands-familielid van een statische Belg dat een verblijfsrecht ontleent aan artikel 20 VWEU, geen voorafgaand wettig verblijf (en dus recht op toegang) in de lidstaat veronderstelt. Het familielid put zijn verblijfsrecht immers rechtstreeks uit artikel 20 VWEU (zie *infra*).

3.

De bestreden beslissing is tevens in strijd met artikel 20 VWEU. Dat oordeelde het Hof van Justitie in het arrest *K.A. E.A. t. België* dd. 8 mei 2018 naar aanleiding van een aantal prejudiciële vragen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Artikel 20 VWEU stelt:

"1. Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan.

2. De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere,

a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven;

b) het actief en passief kiesrecht bij de verkiezingen voor het Europees Parlement en bij de gemeenteraadsverkiezingen in de lidstaat waar zij verblijf houden, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die staat;

c) het recht op bescherming van de diplomatieke en consulaire instanties van iedere andere lidstaat op het grondgebied van derde landen waar de lidstaat waarvan zij onderdaan zijn, niet vertegenwoordigd is, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die lidstaat;

d) het recht om verzoekschriften tot het Europees Parlement te richten, zich tot de Europese ombudsman te wenden, alsook zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen en de adviesorganen van de Unie te richten en in die taal antwoord te krijgen.

Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld."

Volgens het Hof van Justitie verzet artikel 20 VWEU zich tegen de praktijk van een lidstaat, waarbij het een aanvraag gezinshereniging van een derdelands familielid van een eigen onderdaan, die nooit zijn recht op vrij verkeer uitgeoefend heeft, niet in aanmerking neemt om de enige reden dat tegen de derdelander een inreisverbod uitgevaardigd is.

De lidstaat onderzoekt de aanvraag gezinshereniging dan niet en gaat dus ook niet na of er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de derdelander en de eigen onderdaan (= Unieburger). Indien er een afhankelijkheidsrelatie zou bestaan, zou de weigering om aan de derdelander een afgeleid verblijfsrecht te geven tot gevolg hebben dat de Unieburger feitelijk gedwongen wordt het ganse EU-grondgebied te verlaten. In dat geval zou hem het effectieve genot ontzegd worden van zijn voornaamste rechten die hij ontleent aan zijn status van Unieburger: het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten. Dat is een schending van artikel 20 VWEU.

Het tijdstip waarop de afhankelijkheidsrelatie ontstaat (= vóór of na het opgelegde inreisverbod) is niet van belang voor het bekomen van een eventueel verblijfsrecht op basis van artikel 20 VWEU.

In de bestreden beslissing wordt dit niet op afdoende wijze gemotiveerd, daar men enkel verwijst naar de vorige verblijfsaanvragen die werden geweigerd. Men gaat er kortweg vanuit dat verzoeker geen afhankelijkheidsrelatie kan bewijzen, doch verzoeker kreeg daar in het kader van huidige aanvraag tot gezinshereniging niet eens de kans toe.

Indien verzoeker zou dienen terug te keren naar zijn herkomstland, zou dit de facto betekenen dat de referentie persoon (de Unieburger) ontzegd wordt van zijn voornaamste rechten die hij ontleent aan zijn status van Unieburger: nl. het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten. Dit is zoals hoger gezegd een schending van artikel 20 VWEU.

Het is evenmin relevant of het inreisverbod al dan niet definitief was op het ogenblik van de aanvraag gezinshereniging.

Het Hof van Justitie oordeelde dat het bovendien irrelevant is of het inreisverbod werd opgelegd omwille van het niet voldoen aan een eerdere terugkeerverplichting, om de aanvraag gezinshereniging niet in aanmerking te nemen. De niet-inaanmerkingname van een aanvraag gezinshereniging is immers steeds in strijd met art. 20 VWEU.

Wanneer het inreisverbod echter uitgevaardigd werd om redenen van openbare orde, stelt het Hof van Justitie wel dat de handhaving van de openbare orde en openbare veiligheid een uitzondering kan rechtvaardigen op het verblijfsrecht in hoofde van artikel 20 VWEU. Dat betekent dat het verblijfsrecht wel geweigerd kan worden, na een ten gronde onderzoek van de aanvraag gezinshereniging. Maar een dergelijke afwijking van het verblijfsrecht van Unieburgers en hun familieleden moet, zoals steeds, strikt geïnterpreteerd worden. Dat betekent dat er sprake moet zijn van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Dit is in casu niet het geval. Ook vereist een weigering van verblijf om redenen van openbare orde of openbare veiligheid steeds een concrete beoordeling van alle actuele en relevante omstandigheden van het individuele geval, in het licht van het evenredigheidsbeginsel en de grondrechten."

2.1.2. Er moet worden gesteld dat, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, uit de bestreden beslissing niet blijkt dat verweerder de door verzoeker op 19 augustus 2021 ingediende aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een (ander) familielid van een burger van de Unie niet in aanmerking heeft willen nemen. Verweerder heeft deze aanvraag immers onderzocht en in de eerste plaats

vastgesteld dat verzoeker om een recht op verblijf op basis van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet te kunnen laten gelden niet alleen moet aantonen dat hij aan de in voormelde wetsbepaling gestelde voorwaarden voldoet, doch ook dat hij over een recht op binnenkomst beschikt. Verweerder heeft opgemerkt dat verzoeker actueel geen recht op binnenkomst geniet, aangezien hij is onderworpen aan een inreisverbod. Verzoeker houdt onterecht voor dat hem slechts het verblijf kan worden geweigerd indien hij niet voldoet aan de in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet gestelde vereisten of in het geval van fraude, misbruik of een ernstige bedreiging van de openbare orde. Hij gaat met zijn standpunt immers voorbij aan het feit dat uit artikel 3, eerste lid, 9° van de Vreemdelingenwet blijkt dat de toegang tot het Rijk kan worden geweigerd aan een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is en een verblijf in beginsel niet kan worden toegestaan aan een vreemdeling die niet tot een binnenkomst is gerechtigd. Verweerder is vervolgens nagegaan of de bepaling van artikel 20 van het VWEU eventueel een belemmering zou kunnen vormen om verzoekers verblijfsaanvraag af te wijzen en heeft geoordeeld dat dit niet het geval is. Verweerder heeft in dit verband, met verwijzing naar een arrest van het Hof van Justitie (HvJ 87 mei 2018, nr. C-82/16), gemotiveerd dat geen bijzondere afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn, in België verblijvende, Nederlandse neef blijkt. Hij heeft uiteengezet dat dan ook niet kan worden vastgesteld dat verzoeker niet zou kunnen worden gescheiden van zijn neef en er dus niet kan worden besloten tot het bestaan van een afgeleid verblijfsrecht. Verweerder heeft dus geenszins louter verwezen naar een eerder opgelegd inreisverbod, doch ook een verdere toetsing in het licht van de verplichting die, volgens hem, kan voortvloeien uit artikel 20 van het VWEU doorgevoerd. Verzoekers verwijzing naar arresten van de Raad waarin werd vastgesteld dat verweerder louter heeft verwezen naar het bestaan van een inreisverbod is dan ook niet relevant.

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder niet meer kan verwijzen naar de op 8 april 2021 genomen beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod omdat hem een attest van immatriculatie werd afgegeven. Artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet voorziet immers dat het indienen van een verblijfsaanvraag door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering, het bestaan van deze maatregel niet aantast. De afgifte van een attest van immatriculatie schort de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel slechts op in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag. Verzoeker stelt derhalve onterecht dat door de afgifte van een attest van immatriculatie het hem eerder betekende bevel om het grondgebied te verlaten als ingetrokken moet worden beschouwd en het daaraan gekoppelde inreisverbod bijgevolg ook niet meer zou bestaan.

Verzoeker toont voorts niet aan welk belang hij heeft bij zijn grief dat de bestreden beslissing hem niet, zoals voorzien in artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, onder de vorm van een “*bijlage 20*” ter kennis werd gebracht. Het gegeven dat verweerder geen gebruik maakte van een bepaald model om een beslissing te betekenen leidt immers niet tot de conclusie dat deze beslissing zelf door enig gebrek is aangetast.

Verzoekers uiteenzetting dat de administratieve diensten van de gemeente waar hij zijn aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie indiende hem ingevolge deze aanvraag een “*bijlage 19ter*” moesten afgeven laat de Raad ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing door enig gebrek is aangetast.

Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder niet dienstig naar het hem opgelegde inreisverbod kan verwijzen omdat hij zich nog steeds in het Rijk bevindt. De Raad wijst er in dit verband op dat het Hof van Justitie in het arrest dat verzoeker aanhaalt (HvJ 26 juli 2017, nr. C-225/16, Ouhrami) slechts uitspraak heeft gedaan over de vraag of de duur van het inreisverbod moet worden berekend vanaf de datum waarop het inreisverbod is uitgevaardigd, dan wel vanaf de datum waarop de betrokken vreemdeling het grondgebied daadwerkelijk heeft verlaten, dan wel vanaf enig ander tijdstip. Uit dit arrest kan echter niet op algemene wijze worden afgeleid dat bij de beoordeling van een verblijfsaanvraag geen rekening mag worden gehouden met het bestaan van een inreisverbod zolang de betrokken vreemdeling het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten. Zo overweegt het Hof van Justitie in voormeld arrest dat een eventueel inreisverbod een middel vormt “*om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten*” en dat aan deze doelstelling “*afbreuk [zou] worden gedaan indien de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan de terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem in staat zou stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod, wat het geval zou zijn*

indien het tijdvak waarin een dergelijk inreisverbod geldt, gedurende deze procedure zou kunnen ingaan of verstrijken” (cf. RvS 3 april 2020, nr. 247.370). In zoverre verzoeker verwijst naar andersluidende rechtspraak van de Raad kan het volstaan te benadrukken dat deze arresten geen precedentswaarde hebben.

Aangezien de bestreden beslissing een antwoord vormt op de vierde verblijfsaanvraag van verzoeker kan hij bezwaarlijk stellen dat hij niet de kans kreeg om aan te tonen dat zijn relatie met zijn neef dusdanig is dat de weigering om hem tot een verblijf toe te laten ook tot gevolg zal hebben dat deze neef zijn recht van vrij verkeer niet zal kunnen uitoefenen. Verzoeker maakt tevens geenszins aannemelijk dat hij enig stuk heeft waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het feit dat hem het verblijf in het Rijk wordt geweigerd enige impact kan hebben op de verblijfsrechtelijke situatie van zijn neef, van wie hij jaren gescheiden leefde, of op diens mogelijkheden om gebruik te maken van zijn recht op vrij verkeer.

Verzoeker toont met zijn toelichting geen schending aan van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 of van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie inzake artikel 11, eerste lid van de richtlijn 2008/115/EG en inzake artikel 20 van VWEU, die tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij stelt het volgende:

“1.

Artikel 8 EVRM bepaalt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op gezinsleven en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS nr. 81.725, 8 juli 1999, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de verwerende partij ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan de verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met artikel 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen aan verzoeker gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van de referentiepersoon en onevenredige schade zou toebrengen aan zijn familie- en gezinsleven (RvS nr. 78.295, 16 maart 1999, A.P.M. 1999, 64).

2.

De bestreden beslissing is bovendien niet gemotiveerd aan de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing werd genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij beperkt zich door te stellen dat verzoeker een inreisverbod heeft.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoeker. Bovendien heeft verzoeker vanaf de opstart van de gezinshereniging dd. 19.08.2021 drie maanden de tijd om de nodige bewijsstukken voor te leggen!

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Verwerende partij moest nagaan of de beslissing het recht op een familie- en gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moest een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat.

Bij de belangenafweging moet de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming,*
- de omvang van de banden in de staat,*
- de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.*
- de vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands-familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.”*

2.2.2. Het staat niet ter discussie dat verzoeker nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk was toegelaten of gemachtigd en dat de bestreden beslissing op zich zijn verblijfssituatie niet wijzigt. Verzoeker kan dan ook niet voorhouden dat de bestreden beslissing een effectieve inmenging vormt in zijn privé- of gezinsleven die enkel mogelijk zou zijn in de in artikel 8, tweede lid van het EVRM bepaalde gevallen. Uit artikel 8 van het EVRM kan ook geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt ook niet dat verzoeker enig gezinsleven in de zin van deze verdragsbepaling heeft. Uit het administratief dossier dat door verweerder werd neergelegd kan worden afgeleid dat verzoeker voor zijn komst naar België gescheiden leefde van zijn neef en het feit dat verzoeker tijdens een precair of onwettig verblijf wordt geholpen door zijn neef laat ook niet toe te besluiten dat hij met deze persoon een gezin vormt, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Verzoeker toont door te beweren dat verweerder de bedoeling heeft om hem “om het even welk verblijfsrecht te weigeren” en door voor te houden dat de bestreden beslissing onjuist is ook niet aan dat enig beschermenswaardig aspect van zijn privéleven door de bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht. De bescherming van het privéleven die wordt geboden door artikel 8 van het EVRM impliceert geenszins dat om het even welke vreemdeling vermag te eisen dat hij zonder meer tot een verblijf in het Rijk wordt toegelaten. Verzoeker toont door te betogen dat verweerder op de hoogte was van zijn familiale situatie en dat hij drie maanden de tijd diende te krijgen om aan te tonen dat hij voldeed aan te voorwaarden om tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten – waarbij hij schijnbaar vergeet dat hij, sedert zijn eerste verblijfsaanvraag, meer dan anderhalf jaar de tijd had om door hem dienstig geachte bewijsstukken aan te brengen – evenmin aan dat verweerder een relevant gegeven over het hoofd heeft gezien of dat enig privé- of gezinsleven dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM wordt geschonden of dat er op verweerder enige, uit voormelde verdragsbepaling voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die zou verhinderen dat de bestreden beslissing wordt genomen.

Waar verzoeker nog aanvoert dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat een deugdelijke belangenafweging in het raam van artikel 8 van het EVRM werd doorgevoerd kan het volstaan te duiden dat deze verdragsbepaling verweerder geen motiveringsverplichting oplegt en ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK